קבג ג מיי׳ שם פ״ו הלכה

תורה אור השלם ו. ונשאו דודו ומסרפו יִרְּשָּׁאָנּ לְהוֹצִיא עֲצְמִים מִן הַבִּיִת וְאָמַר לַאֲשֶׁר בְּיַרְכְּתֵי הָבָּיִת הַעוֹד עִפְּןר וְאָמַר אָפֶס וְאָמַר הָס כִּי לֹא אָפֶס וְאָמַר הָס כִּי לֹא לְהַזְכִּיר בִּשֵׁם יִיָּ:

עמוס ו י

וְהִשְׁמֵּדְתִּי 2. וְהַשְּׁמִדְתָּי מָת בְּמֹתַיכֶּם וְהָבְרָתִּי מָת חַמְנַיכֶּם וְנְתָתִי אָת פִּגְרַיכֶם עַל פִּגְרַי גִּלוּלַיכֶם וְגָעֵלָה נַפְּשִׁי אֶתְכֶּם: ויקרא כו ל 3. וַיָּקָם עַל מַעֲלֵה הַלְוִיִּם שוע ובני קדמיאל שָׁבַנְיָה בָּנִי שַׁרַבְּיָה בְּנִי בְנָנִי וַיִּזְעֲקוּ בְּקוֹל גָּדוֹל אָל יִיָּ אֱלֹהֵיהָם: וחמיה מ ד

נחמיה ט ד 4. וַיֹּאמֶר זֹאת הָרְשְׁעָה וַיַּשְׁלַךְ אֹתָה אֶל תּוֹךְ הָאַיפָה וַיַּשְׁלַךְ אֶת אֶבֶן הָעפֶּרָת אֶל פִּיהָ:

5. ויאמר משה אל שפטי יִשְׂרָאֵל הִרְגוּ אִישׁ אֲנָשְׁיוּ יִשְׂרָאֵל הִרְגוּ אִישׁ אֲנָשְׁיוּ הַנִּצְמְדִים לְבַעַל פְּעוֹר:

אַלהַיכם חיים כּלכם

הם. שתוק כמו (במדבר יג) ויהם כלב השתיקם: וילעקו בני ישראל מוברקולים. אור"ת קילום שמה לשון שבח אלא שחכמים כינו קסב א ב מיי פ"ג מהלי אותה לגנאי וקראוה קולים לשון לעג וקלם (תהלים

לביסיה. למקדשו: י) (ובעו רחמי). היו מבקשים רחמים שימסר (ב"ק דף קינ.) במר דכנתא (בכורות דף ל.) כלומר חילוף קילום קסד ד מיי שם הלכה ג:

שהחליפו שמהם: אני"ג דקמיבוין לבזויה. ° ולעובדה בצווי ש דחי לח קמכוין אלא לבזות הא אפילו עובד מאהבה ומיראה פטור לרבא ואפילו לאביי דמחייב התם הכא מודה דפטור: קתני ע"ז וקתני מולך. אף על גב דקתני ע"ז וקתני פעור ומרקולים לא דמי דהתם לפרושי דינא קאתי אבל הכא דייק מרישא דקתני אלו הן הנסקלין עובד ע"ז והנותן מזרעו למולך ולא קתני פעור ומרקולים:

העביר

-הם שלא להזכיר (6) בשם ה' שלא לימדו אביו ואמו מיד הוציא יראתו מחיקו ומחבקה ומנשקה עד שנבקעה כריםו ונפלה יראתו לארץ ונפל הוא עליה לקיים מה שנאמר יונתתי פגריכם על פגרי גלוליכם בתר ראביקו ביה ת"ש יוועקו בקול גדול אל ה' אלהיהם מאי אמור אמר רב יהודה ואיתימא ר' וונתן שבייא בייא היינו דאחרביה לביתא וקליא להיכלא וקטלינהו לצדיקי ואגלינהו לישראל מארעייהו ועדיין הוא מרקד בינן

דתרוייהו בעינן: גבו' קסני. מתניתין (דף נג.) בחייבי סקילה ע"ז באנפי נפשה העובד ע"ז וקתני מולך אלמא מולך לאו בכלל ע"ז ונפקא מינה דאם זבח וקטר לפניו פטור אי נמי העביר מזרעו לשאר ע"ז ואין דרכה בכך לא מחייב דמולך דוקא כתוב ששמו מולך: אחד למולך ואחד לשאר ע"ו. העביר זרעו חייב קסבר מולך נמי ע"ז הוא ולא איצטריך לאזהורי עלה בכדרכה דמאיכה יעבדו (דברים יב) נפקא אלא לומר לך שאם עשה שלא כדרכה חייב: **שלא למולך פטור.** דמולך דווקא כמיב שדרכה בכך ולא משום ע"ז אזהר עליו דהא מאיכה יעבדו נפקא אלא חוק הוא להם והתורה הקפיד על חוק

כלום יהבתיה לן אלא לקבולי ביה אגרא לא איהו בעינן ולא אגריה בעינן בתר דאביקו ביה יתבו תלתא יומא בתעניתא בעו רחמי נפל להו פיתקא מרקיעא דהוה כתיב בה אמת אמר רבי חנינא שמע מינה יחותמו של הקדוש ברוך הוא אמת נפק כגוריא דנורא מבית קדשי הקדשים אמר להו נביא לישראל היינו יצרא דע"ז בהדי דקתפסי ליה אישתמים ביניתא מיניה ואזל קליה בארבע מאה פרסי אמרו היכי ניעבד דילמא משמיא מרחמי עליה א"ל נביא שדיוהו בדודא דאברא וכסיוה באברא דשייף קליה דכתיב יויאמר זאת הרשעה וישלך אותה אל תוך האיפה וישלך את האבן העופרת אל פיה יאמרי הואיל יועת רצון הוא ניבעי רחמי איצרא דעבירה בעו רחמי אימסר בידייהו חבשוהו תלתא יומי איבעו ביעתא בת יומא סלחולה ולא אשכחו אמרו היכי נעביד ניבעי פלגא פלגא מרקיעא לא יהבי כחלינהו לעיניה אהני ביה דלא איגרי איניש בקרובתיה אמר רב יהודה אמר רב מעשה בנכרית אחת שהיתה חולה ביותר אמרה אם תעמוד ההיא אשה מחוליה תלך ותעבוד לכל ע"ז שבעולם עמדה ועברה) לכל ע"ז שבעולם כיון שהגיע לפעור שאלה לכומרים במה) י עובדין לזו אמרו לה אוכלין תרדין ושותין שכר ומתריזין בפניה אמרה מומב שתחזור ההוא אשה לחוליה ולא תעבוד ע"ז בכך אתם בית ישראל אינן כן יהנצמדים לבעל פעור כצמיד פתיל יואתם הדבקים בה' אלהיכם כשתי תמרות הדבוקות זו בזו במתניתא תנא הנצמדים לבעל פעור כצמיד ע"י אשה ואתם הדבקים בה' אלהיכם דבוקים ממש ת"ר מעשה בסבמא בן י אלם שהשכיר חמורו לנכרית אחת כיון שהגיעה לפעור אמרה לו המתן עד שאכנם ואצא לאחר שיצאה אמר לה אף את המתיני עד שאכנם ואצא אמרה לו ולא יהודי אתה אמר לה ומאי איכפת ליך נכנם פער בפניו וקינח בחוטמו והיו משרתי ע"ז מקלסין לו ואומרים מעולם לא היה אדם שעבדו לזו בכך אהפוער עצמו לבעל פעור הרי זה עבודתו אע"ג דמיכוין לביזוי הזורק אבן למרקולים זו היא עבודתו אע"ג דמיכוין למירגמיה רב מנשה הוה קאזיל לבי תורתא אמרו לו ע"ז היא דקאי הכא שקל פיסא שדא ביה אמרו לו מרקולים היא אמר להו הזורק אבן למרקולים תנן אתא שאל בי מדרשא א"ל הזורק אבן במרקולים תגן יאף על גב דמיכוין למירגמיה אמר להו איזיל אישקלה א"ל אחד הגומלה ואחד הגותנה חייב כל חדא וחדא רווחא לחבירתה שביק: בותני יהנותן מזרעו למולך אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר באש מסר למולך ולא העביר באש העביר באש ולא מסר למולך אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר באש: גמ" קתני ע"ז וקתני מולך אמר רבי אבין תנן כמאן דאמר מולך לאו ע"ז היא דתניא ®אחד למולך ואחד לשאר ע"ז חייב רבי אלעזר ברבי שמעון אומר למולך חייב ישלא למולך פשור אמר אביי רבי אלעזר בר' שמעון ור' חנינא בן אנטיגנום אמרו דבר אחד רבי אלעזר בר' שמעון הא דאמרן רבי חנינא בן אנטיגנום דתניא רבי חנינא בן אנמיגנום אומר מפני מה תפסה תורה לשון מולך כל שהמליכוהו עליהם אפי' צרור ואפי' קיסם רבא אמר מולך עראי איכא בינייהו

בקול גדול. באנשי כנסת הגדולה כתיב: בייא בייא. בלשון ארמי הוי לשון גנוח ולעקה כמו אהה בלשון הקודש^ש: היינו האי דחרביה מדי⁰ ומר לשון חילוף כמו במר דשחוטה (חולין דף פד.) במר דפרזלם

לקבולי ביה אגרא. לכוף את ילרנו המקום לא היו נצמדים אלא דבוקים כתמרות המדובקות שדבוקות ואינן דבוקות: במתניסה תנה. שבח הוח אללם דדבוק משמע מחובר טפי מנלמד. למידין אינן מחוברין ונמשכין וזזין אילך ואילך דבוק משמע יפה יפה: מבטאי. שם יהודי הוא: בן ט אלם. בסמך ושם מקום הוא: וקינה של פעור: מקלסין. בחוטמו. משבחין: ואע"ג דמכוין לכוויי. חייב קרבן על שגגתו ואם התרו בו חייב מיתה: לבי פורפת. מקום: פיסא. בלשט"א בלע"ז: מרקולים הוא. זה וזהו עבודתו: למרקולים **מנן.** לפניו לכבדו ואני זרקתי להכות בגופו: במרקולים. עלמו להכותו: אישקליה. אע"ג שכבר עבד ואין השבון לדבר קא בעי למשקליה כדיי שלא תתנאה בעבודה שלו: רווחא א"ר לחבירתה שביק. מפנה לה מקום לזורקים: בותגי' שימסור למולך. מוסרו ביד משרחי ע"ז: ויעביר באש. בגמרא [ע"ב] מפרש היכי הוו עבדי וילפי מקראי

ולקבל שכר על כך: לא איהו בעינן וכו'. אלמא ילר תקפן: יחבי חלחא יומין וכו'. מלתיה דרב יהודה מסיק: אמת. משמע מסכים אני עמהם בתקנה זו שטוב הדבר לסלקו: חוסמו של הקב"ה אמת. שהמלך נאות ומסכים עם עבדיו חותם עמהם בתקנתם את חותמו: כגוריא. ארי קטן: ביניתח. שער: דודה דהברה. קלחת של עופרת: אברא שאיף קליה. שואף את הקול ומעכבו לנאת יותר מכל כלי מתכות: ואת הרשעה. זהו יצר הרע. ובנבואת זכריה כתיב שהיה בתחילת בית שני: דעבירה. של עריות: הכשוה מלחה יומין וכו'. ומתוך כך פסק חמום הזכרים מלהוליד והנקבות מלילד: **איבעו** ביעתה בת יומה י (ולה השתכה). נתבקשה בילה שנולדה בו ביום: ולא אשתכת. שאפילו אותן שהיו גמורות קודם לכן פסקו מלנאת: לבעו פלגת. שלה יהה שולט במקום עבירה כדי שלא יהא תובע עריות: כחלינהו לעיניה. סמו עיניו בכחול: אהני ביה. הך תקנתא פורתא דלא איגרי בקריבתה בחמו ובחחותו הבל מתגרה הוא באשת איש ובנדה: פרדין. בלד"ש בלע"ז ומשלשלין את המעים וכן שכר חדש: אתם בית ישראל אינן כן. רב יהודה קאמר לה למדרשיה לקרא: הנצמדים לבעל פעור. כלומר אבל אבותם לא השיבו זאת על לבס שע"ז מגונה היא מכל ע"ז שבעולם ונלמדו ואדבקו בה כלמיד פתיל המוקף ע"פ כלי שממרחין אותו בשעוה יפה ואל

בידם יצר הרע של עבודת כוכבים:

ל) יומא סט: [ע"ש כל הענין],ב) שבת נה.,ג) יומא סט:,ד) [ברכות ח. וש"נן, ה) רש"ל בכל ארן ישראל, ו) רש"ל והלכה, 1) [בס"א: מן], ה) [תוספת' פ"ין, ט) [כגון יהושע ז], י) רש"ל מ"ז ול"ל והיו והד"א, כ) רש"ל מ"ז, ל) בס"ח: מן, מ) [שייך למשנה לעיל ס:], נ) [פסוק לן, **כ**) [ועי׳ תוס׳ ב״מ יזן, ש) ווש מוט כת: כה: ד"ה כאבני ומוס' ע"ז נ. ד"ה אבנין, ע) עי רש"א,

גליון הש"ם תום' ד"ה אף ע"ג. ולעובדה בבזוי. עי' לעיל סא נו"ב מוד"ה כבה:

הגהות הב"ח (א) גמ' הס שלא להזכיר.

לעזי רש"י

בליד"ש. סלקים לבנים (בפרובנסאלית).

מוסף רש"י

בייא בייא. לשון זעקה וקונלנת (יומא סמ:). לקבולי ביה אגרא. שנכוף אותו ונקבל שכר (שם). פיתקא. כתב (שם). אמת. כלומר מסכים אני מתכם מחווו חותמו של עתכט (שם). דוודומו של הקב"ה אמת. אמלעית לאותיות וראשון ואחרון על שם אני ראשון ואני אמרון ואני הוא (שבת נה.). אמר להו נביא. זכריה כן עדו (שם). בדורא ראברא. מכייה כן עדו נפיר של עופרת (שם). נפיר של עופרת (שם) דשייף קליה. נכנס הקול לתוך העופרת ולינו יולל ממנו (שם). ביעתא בת יומא. בילה העולדה כו ביום, לפי שפסק החימום מן המעים ואפילו אותן שעיברה התרנגולת כבר מינן מתכשלין במעיה (שם). ניבעי פלגא. שיהא שולט נאדם ליזקק לאשתו ולא לאחרת (שם). כחלינהו לעיניה. סימו את עיניו ע"י כחול (שם). פיסא פיסת רגב שקורין גלישט"ח שבת פא.).